

No més drets sense devers.
No més devers sense drets.
Els drets individuals són imprescriptibles. Inlegislables é ingarantibles. • Legislar la Llibertat baix pretext de garantir-la, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comensa la llibertat ajena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • L'embrutit milionari que baix pretext de mentida moralitat y a la sombra de sas riquesas mal adquiridas persegueix a qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels sers més envilitts, degradats y despreziables de la Naturalesa. •

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense mixtificacions ni atenuants de cap mena, tant si es von perseguida per hipòcrites farsants, com si sent l'aplaus de la gent veraderament honrada y digna. • La TRAMONTANA en politica defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una grand reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada a cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sens compromissos ni preocupacions de sectari.

La salut del poble és la suprema llei

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en ideas polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 2
Las suscripciones se pagan per anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA

Peis pagos s'admeten libranças del Giro Mútuo, lletres de facil cobro y sellos de 15 cèntims. No s'admeten libranças especials de periòdics.

PREUS DE VENDA

Número solt, 5 cèntims.—30 exemplars, 1 pu
Surst il lliu puntualment cada diadua

EL GALL FUSIONISTA

Per donar menjà' als amigs
que tot l'any l'han ajudat,
l'espavilat Mateuet
ja té preparat el gall.

ADMINISTRACIÓ

El número 569, corresponent a la setmana entrant, serà doble, com ja tenim anunciat, constant de quatre planas de intencionades caricatures i d'altres quatre de text de 100-CENTENARS, destinades a fer passar un rato tan distret i divertit als nostros lectors com pesat i rabios als fulleros qu'és fican allà ahont no els toca ni els demanant.

El número citat valdrà doble preu, ó siga 10 cèntims l'exemplar i 2 pessetas cada 10.

Els corresponals que vulguin modificar el pedido que s'espavilin.

Acabant amb el número doble pròxim els de publicació d'aquest any, supliquem a tots els corresponals que fan sos pagos en la nostra Administració, que procurin saldar per fi de mes, a fi de que nosaltros poguem també cumplir els nostros compromisos, que no son pas pocs ni petits en aquets temps de La Fulla y de las persecucions a l'engrós qu'estem resistint.

Que tothom compleixi am son deber y nosaltros també podrem continuar aguantantnos fermes en el nostro llog d'honor.

A CONFESSIÓ DE PART...

Fa pocs dias va reunirse a la capital d'Espanya la associació de catòlics coneguda per Congregació de Sant Vicents de Paul, y an aquella Junta general de gent reaccionaria va assistirhi el bisbe de Madrid senyor Cos.

Com sempre qu'és reunexen els catòlics no poden per menos d'ocuparse de la qüestió social, procurant atraures als obrers poc espavilats, també en aquesta reunió va haverhi la seva cullerada de socialisme catòlic, deixantada pel meteix bisbe dels congregats, que va ocuparse de l'assumpto dihent unas veritats com temples, ensenyant uns mals als que no volen pas aplicar l'oportú remey.

Referintse al socialisme en general y a les queixas de la classe obrera, digué lo següent el senyor bisbe de Madrid:

«Son la protesta del explotado contra el explotador; del que, produciendo mucho, come mal y viste peor; son la condenación del que, no produciendo nada, goza del sibilantismo más refinado.»

Al dir aquestes paraules entre aquella gent qu'el qui menos preté veure rostits a tots els partidaris de l'emancipació del treballador, contan els periòdics de la capital d'Espanya que donaren la noticia, que va produhirse un mohim d'extranyeta entre els concurrents, vist lo qual pel orador, va continuar explicant aixis sas primeras paraules:

«Desechado el principio que debe informar la existencia de la sociedad, no podía suceder más que esto mismo que está sucediendo. Cuando falta la caridad, los de arriba conviértense en tiranos, y los de abajo se revuelven contra la tiranía.»

Aquí no hi ha més sinó qu'el senyor bisbe li diu caritat a lo que tindria de dirhi justicia. La caritat no ha servit ni servirà may pera fundar cap organisme social just. La caritat no ha fet, ni fa, ni farà may, altra cosa qu'humillar al qui la reb y enalitzar al qui la dona. Y una societat en que s'enalteixi a l'un a costa de l'humiliació de l'altre, no pod estar may basada en la justicia, qu'és donar a cadascú lo qu'és mereix, lo que li pertoca, de dret y no per caritat.

Quand una societat no està basada en principis justos és quand es manifesta sempre la tiranía; y com avuy, igual am caritat que sense, no hi ha esperit de justicia en la constitució de la societat baix la base de la propietat individual dels bens de la Naturalesa y de la explotació de l'home per l'home y de l'acaparament y de l'usura, d'aquí provenen totas las tiranias, y contra ellas fan molt ben fet de sublevarse, en general, tots els homes amants de la justicia, y en particular totas las victimas de tan abominable sistema.

Però en lo que va fer més efecte el bisbe de Madrid, va ésser al pronunciar las següents paraules:

«Y habéis de tener presente una cosa, y es que todas las bayonetas de que un Estado puede disponer no son garantía de que la rebelión del explotado contra el explotador pueda ser sofocada.»

«¿Quién os asegura que esas bayonetas no se volverán mañana contra el mismo que las dirige?»

«Pertencen a la clase de los explotados esos que las manejan, y en un momento dado pueden acordarse de sus madres sumidas en la miseria y de sus hermanas solicitadas por la depravación de las costumbres; y entonces ¡ah! entonces arrojarían a los mismos que les ordenan defender a una sociedad tan defectuosa como ésta en que vivimos.»

Molt ben dit. Vetaquí per ahont resultem, nosaltres els condemnats, del tot conformes am las afirmacions de tot un senyor bisbe.

Ja alguna vegada en l'exèrcit s'ha cridat «Que batle! al qui manava als soldats, y no és difícil prevoure que puga arribar un dia en qu'és balli a tota orquesta.

Quand l'home, a l'entrar en quinta, tingui l'educació suficient pera conèixe sos drets y debers, llavors és quasi segur que, recordantse els soldats de sas mares sumidas en la miseria y de sas germanas solicitadas per la depravació de las costums, que diu el bisbe, arrollin als meteixos qu'els ordenin defensar a una societat tan defectuosa com aquesta en que vivim.

Els explotadors y els governants poden mirarse en aquet mirall d'ortodoxia catòlica pera estudiar com s'els ve demunt l'inevitable revolució social, que justifican ja fins els representants de la teocracia y els partidaris de l'absolutisme.

En lo que no tingué preu la franquesa del mitrat de Madrid és al deixar anar aquestes paraules:

«Aquel puedo expresarme en estos términos, porque en esta reunión no hay ni anarquistas ni socialistas. Hay, sí, personas a quienes se debe hablar con claridad, y yo cumplo con este deber, que me imponen mi conciencia y la dignidad de que estoy revestido.»

De modo qu'allí, perquè no hi havia socialistes ni anarquistas, podia parlar aquell llençatge, que considerava el de la veritat, lo qual vol dir que devant de socialistes ó anarquistas lo qu'hauria dit seria... lo contrari tal vegada. ¡Bé, home, bé! A confessió de part, rellevació de provas.

Si las primeras autoridades eclesiásticas confiesan que devan de segons qui diuen una cosa y devan d'altros un altra, ja no cal esforçarse en demostrar lo que son: ells meteixos ho diuen.

Però la desgracia del senyor Cos ha sigut no recordarse de la premsa, que s'ha cuydat de lliensar sas idees al vent de la publicitat; idees que són la més completa justificació del socialisme y del anarquisme buscant un remey als mals actuals.

Pera acabar son discurs, va deixar anar el mitrat de la vila de l'ós el següent pensament:

«No basta que se predique la limosna al que de ella necesita: es necesario que la acción de todos se aune para que la necesidad de la limosna deje de hacerse sentir.»

No és aixó, senyor bisbe. Es aixis com ho tindria de dir:

«No basta fer caritat al qui d'ella necessita: es necessari establir un ordre social en que desaparegui la caritat pera donar pas a la justicia y a la solidaritat humanas, unicas am las quals la miseria no podrà may ferse sentir.»

Aixó és lo racional; lo just, lo digne, y tot lo demés és música celestial.

Mes precisa confessar que, tractantse d'un bisbe catòlic, no pot ja exigirse més d'ell.

Las sevas paraules en la reunió general dels de Sant Vicents de Paul, són la condemnaçió de la societat present tant com la justificació de las idees revolucionarias d'emancipació social patrocinadas per la classe obrera.

«A confessió de part, rellevament de provas,» diu l'adagi; y un bisbe és sobradament part en causa entre els explotadors de la miseria y l'ignorancia en aquesta societat, pera que, confessant ell qu'és injusta, és necessari res més pera varrho.

Y un cop sapigut aixó per la classe obrera, els cataplasmas de la caritat la tenen molt sense cuydado, perquè saben qu'á grans mals precisan grans remeys, y a la gangrena social d'avuy no ignoran que no s'hi pod aplicar amb éxit res més qu'el bisturi de la revolució, arrollant als meteixos qu'els ordenin defensar a una

societat tan defectuosa com aquesta en que vivim.

Aixis ho diu el senyor bisbe, y per nosaltres y per tots els proletaris amigs de la seva emancipació económica no es podrà la bona intenció de provar de darli gust lo més prompte que siga possible.

UN MISTERI

Era de nit (no plovia).
A dintre la rectoria
(aixó va passar aquí a Espanya)
d'un poblet de la montanya
lo que us diré succebia.

Es sentian molts gemecs
y molts jays! fonsos y secs,
dant a comprendre grans mals
estanyol soroll d'ormals
y recargolats renegs.

Els seixats, al sentí aixó,
tots ells, sense distinció,
van anar a la rectoria,
y calla an d'ells s'oferia
per lo que poques se ve.

Mex jo entre mi vaig pensar:
—Algo grave há de pasar
quand n'entran tant y cap surt—
Y, a fe, no em vaig quedar curt,
puix ho vaig endevinar.

Per de prou jo en pensava
qu'algun mirall hi obrava
quand d'allí ningú sortia,
y, cregutu, fins em temia
que allí la gent s'hi encantava.

Però no: al cap d'una hora,
de dins surt un bulto a fora.
El següent, vaig jo en para,
jo també, y llavors encara
a casa... d'una senyora.

Truca un pic, surt una dona
«¿qui hi há? diu. L'altre diu: Ponat
(aquí vaig veure el bausil).
Vingui a presta' els seus ausilis:
¡té els dolors la majordom!»

DOMINGO BARBERA

«Vaya una escandalera de número ho que s'ha armat a Fransa am lo del canal de Panama!

Ja han passat a la garjola varios personatges, y s'assegura qu'encara n'hi passarán molts més.

Am aquest motiu els monárquics d'aquí estan que treuen fajas d'olla desfentse contra las immoralitats de la republica vechina.

Y verdaderament que tenen rahó, y per ma part confesso que quasi tanta immoralitat hi há a Fransa com a Espanya.

Tant sols en un petit detall hi trobo un xic de diferència.

Que mentres un Bosch d'aquí tixat d'immoralitat se l'eleva fins a la vice-presidencia de tot un partit conservador, a un Lesseps y a varios diputats y senadors d'allí acusats del meteix mal, m'els fican a la presó y m'els hi ensenyen ja el camí de presiri.

No podria, doncs, fer Déu ó el Dimoni, que las irregularitats d'Espanya acabessin com las panameras de Fransa?

«No ens donaríam poc per satisfets els descamisats!

Y encara hi haurá qui fassi corre que la policia d'Espanya no val res!

Miró, sí no, lo qu'acaba de fer a Cádiz. — Ha descubert una friolera! uns grans diposits de bombas per las clavegueras.

Diuen qu'allí els anarquistas havian proposat netejar las cloacas per un sistema especial, y per assegurar l'èxit de tal maniobra anavan aglomerant bombas als palaus de las ratas.

Però ¡sort de la policia, qu'ha trobat tals bombas!

Y de que eran aquestas bombas? No de las de treure avgua, no. Eran... ¡explosivas!

«Bomba! ¡Quin ascens es deuen buscar els autors de tal bombada!

A Sevilla també és diu que hi ha hagut alguna explosió per medi de la dinamita.

Y, com sempre, las autoridades y la burguesia culpan de tal salvatjada als anarquistas.

Nosaltros, també com de costum, no ho podem ni ho volèm creure.

Ja havem dit y demostrat mil vegades que aquets actes no poden fer més que perjudicar

l'arcàngel Santmiquel, es sent una pregaria, que sembla més bona perquè resulta per casualitat una miqueta ben cantada, i ja tenim quatre actes i una vintena de quadros acabats.

Acte V.—Com ja eren més de les dotze, va començar aquest acte mirant de fer trencar el són al públic per mitjà d'una relaxació de *José y María* plena de sucre canadi i canya dolça divina de xerret amb una dotzena de compassos de música celestial. Sort tinguerem qu'è despertarem va sortir després l'arxibisbe Garrofa i el seu secretari Pallanga, que, com a bé política, tot sovint també semblaven en Cánovas y en Sivella, que, si no, allí estarien encara roncant, y no per tenir cabó ni dimers. Socorriessen aquí uns altres miracles de cançons i fugir las bótes en que duen el vi, que qualsevol rector de poblet s'hi atreviria; i el Dimoni va a fer el Melisóteles del Faust fent brillar fog d'unes copes, però deixantse de cançons com aquelles de *Die Jäger del mundo signor*, perquè ja es veia qu'el pobret no estava bé de veu de tant de tindre de cridar tota la nit.

Tornen José y María buscant a cal Beco del Recó 6 a cal Afartapobres per alitzar-se; però es veu que s'havien descurat de la *Gala de lletres* o no trobaven cap *guarrieres* per preguntar-los, y anaven plens de congoixos buscant allotjament, perquè ella ja no sabia l'hora y semblava qu'encara no tenia la llevadora compromesa. Cambia l'escena en una decoració de fred que fa bon efecte, y tornem a tenir miracles amb uns ous del Dimoni que n'hi resultan un de blanc y un de negre d'un parell qu'ell regala a n'en Garrofa y Pallanga, sens que hi torni a fer una altra aparició d'en Miquelot, que semblava aquesta vegada desde el públic que guayrés d'una revista del departament de primera del carrer d'Amèlia. Acaba aquesta escena amb un tros de música pastoril cantada tant a lo pastor, que fins em va semblar qu'alguns consistes tenien cabras y las empataven tot cantant.

En arribar aquí el alcalde Borrero aplica lo qu'ha vist a l'infèrno, y resulta que lo pitjor d'ell és un departament anomenat *Barcelona*, am regidors, burots, empedrats dolents y molts altres instruments de martiri, quina narració està plena de bons sistes y permet arregar-la sempre a las circunstancias d'actualitat que convinguin.

Després d'això ja no va res més que valgui la pena pena després d'una foga artificiali entre el Dimoni y Santmiquel, qu'acaban entre els dos com aquells de la Gran-Via, s'ens presenta el *Àida*, qu'aquesta vegada no està entre besties, com diu que va neix la meteisà historia qu'el fa morir entre lladres, y desseguida hi ha dos minuts de *parade, fonda y tren* pel espectador, durant els quals arregla l'estructura la cortina sense posar a sis para demostrar a l'univers fcat dintre el teatre Roma la grandiositat divina del naixement del qui vingué a redimir el món y s'en tingué d'entornar am las ganas.

RAMA

Los Pastors catalans estan destinats a fer molta més forrellà, a Catalunya, que els castellans. Basats en el meteis argument y quasi en las meteis escenas, són, no obstant, els d'en Pitarra, menos savacans, encare que no hi falta tampoc la savacanería per haverlos emmollet als antics y perquè cada dia més en nostre temps las cosas místicas ó sagradas tenen per forma de revelar savacanas el teatre; però una bona verificació, abundancia de sistes dels nostros temps y la menor quantitat possible de *divinaria*, tant, qu'el meteis Diabolo resulta molt copi totalment aumentat y fins simpático y tot, farts d'ells una obra atractiva pels aficionats a anar a *preyudo* el dia de Nadal.

El *dramatisme* ben regular, sobrenaturali els senyors Martí (Sonián), Soler (Pallanga), y Capdeville (Garrofa), si bé algun darrer abusava un sic massa de la seva poca carn folla saltar més de lo que li convenia per no cançar-los tant, cosa que també pot aplicarse a la Raquel. Tots els demés, regulars, menos els coros, que solt sovintar bé cantant de dimonials, per lo propietat am qu'ells foyan *inferruñados*.

La música no es *cléche ni timonda*; però ben tractada resultarà apropiada a la obra.

Ja no més falta ara qu'en Pitarra ens escrigui un *Teatro* català, y am el seu *Judas y Els Pastors* ja haurá fet lo *fulicidat* dels que van a *comedia* en dias ben *sanaystas*.

I, digas lo qu'es vulga, no es pot negar qu'en Pitarra ha agut en el teatro tot amb acert totas las teclas. Los Pastors *Martinez Campos y Cánovas* ho acreditan.

LOS BERTRAN

(RISTOC)

Quand van fe el quart centenari per honorar al grand Colón, y al fer la profesia aquella que s'acabá de per nom, vaig sentir qu'aixís parlavan baix, molt baixet, dos mirons: —Sabs que m'estranya moltissim qu'en aquesta profesia no hi vegi a cap mirastre... de Déu el nostre senyor?—

Y l'altre, que va semblar-me que no s'erra gens mussol, fent la meua rialla, li va contestar això:

—Doncs a mi lo que m'estranya és que no s'entenguis el jóg, ¿que no sabs qu'aquests *mirons* no treballen sense sou?—

«Ho, al sentí aquesta contesta tant ben posada en rabó vaig deduir de la cosa (y això ho deduehete tothom) que tots els palestrans sempre d'aquell mal que s'en diu JOSE»

DOMINGO BARTERA

L'influencia clerical, a Espanya, és tant omnipotent y vergonyosa en temps de conservadors com de liberals.

«Bona mostra n'és d'això lo qu'està actualment passant a Madrid.

Els protestants, apoyantse en l'article 11 de la Constitució, han construït a la vila de l'os un temple pera fer las sevas ceremonias, y al anarlo a obrir es troban am qu'el clero catòlic s'ha penjat a l'orella del govern liberal qu'ara tenim sollicitant que no deixi obrir la citada capella evangélica.

Y lo pitjor del cas és qu'es diu qu'el govern d'*altura* qu'ara tenim s'inclinava a complaure al clero catòlic, si no hagués sigut qu'els agents diplomáticos dels països protestants també han reclamat contra la pretenció clerical, devant de quin conflicte no tindria més remey que fer cumplir la ley, cosa inaudita per un governant monàrquic espanyol, ó siga autorisar l'inauguració del temple protestant.

El dia que això es faci, es diu que l'aristocracia madrilenya, és a dir, la gent del diner y de la hipocresia, farán una manifestació en contra.

Y s'afegeix qu'el poble dels barris baixos de Madrid, enterat d'aquestas intencions aristocráticas, es disposa a fer una grandiosa contramanifestació a favor de qu'es compleixin las lleys de tolerancia religiosa y siga un fet la llibertat de conciencia.

Veurem en què parará aquest bullit.

Desde el moment podém adelantat que celebrariam molt que la aristocracia s'en portés una lliçó.

Però forts, molt forts.

El rector de Martorell sembla que ha agafat mal de ventre punxagut, rampa al cervell y dolor de cor a las pantorrillas, d'ensà que sab qu'el Dimoni gros de LA TRAMONTANA s'ha proposat anar a visitar a sos feligresos fentlos veure la padrina de la fe y ensenyantlos ahont geu la llebre del clericalisme, pera probarlos qu'ella es la mare dels ous de todas las tiranias presents.

¡Ay mossen Calas! No s'esparrati tan aviat, que de pitjors s'en veurá y no en farà cas.

Qu'el rector d'Argentera, desde la trona ó l'altar major, es desboqui contra els que no van a missa y els maltracti y els insulti... ¡bueno!... cadascú té de mirar per casa, y qui am més acort y qui am menos, tothom defensa el seu pa de cada dia.

Però això de que al mitj del carrer m'emprengui una tavernera y l'escandalitzi per exercir tal profesia dihentli qu'era pecat, y l'induheixi a que no fassi més que dir parts de rosari, que Déu ja l'ajudarà... ¡vajal!... lo qu'és això si que ho trobo terriblement tonto y exposat a que se li contesti lo que la tavernera va contestar-li que am parts de rosari no podria fer bullir l'olla y venent vi si.

«No li sembla, senyor rector d'Argentera, qu'aquesta dona té de la vida més bon sentit que voste?»

Am tot y que a Capellades s'ha fet en tres parts la profesia de *matar la cuca*, el rector assegura que amb aquets cops de salpacer no més han mort las més velles, y qu'allà al Maig tindran de tornarhi pera matar las cucas joves, y sobre tot per matar els ous.

«An quina classe d'estudis deu estar més fort el rector de Capellades pera qu'aixís es dediqui am preferencia a qüestions de cucas y d'ous?»

Em sembla que deu saber... molta gramática parda.

El diumenge antepassat el rector de Manlleú tingué el mal gust de tirar trona avall a uns aficionats qu'en aquella vila es dedican a fer comedias, dihentlos que sabia que volian representar obras immorals.

Anaren els aludits a trobarlo fentli veure que no sabia lo que s'empecava al dir tal cosa, y el

rector llavors contestà que no ho deya per ells, sent aixís que no hi han altres aficionats a fer comedias en dita població, y acabá per prometre-los que rectificaria.

Y va venir el diumenge, y el rector va pujar a l'abocador de paraules, y... ¡rectificar va mas dit!... igual ho ha fet ell que jo, que res hi ting que veure.

Però jo ja ho veig, l'home per força té d'estar cremat amb els aficionats a fer comedias.

La gent d'un meteis ofici mai es portan grans simpatias.

Per qüestions de competencia.

XARADA

Tres dos nom de dona, dos quarta també; també ho dos quater; y el set lo meteis.

R. de Ulpone.

TERS DE SILABAS

Sustituir els punts per lletres de modo que llegides vertical y horizontalment donguin per resultat tres noms d'home.

LOGOGRIFO NUMERIC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	Nom de dona
6	9	1	5	8	2	3	6	9	• d'home
9	8	3	6	9	•	•	•	•	• de dona
8	2	5	6	4	•	•	•	•	•
1	2	3	4	9	•	•	•	•	•
4	7	3	9	•	•	•	•	•	•
9	0	9	•	•	•	•	•	•	•
4	3	•	•	•	•	•	•	•	Nota musical
1	•	•	•	•	•	•	•	•	Consonant

GEROGLIFIC

X
GRACIANO
XX XX
GRACIANO
VA

C. BARBERA y CAÑOL

SOLUCIONS

A LAS CANOIAS DEL NÚMERO DERRER

Xarada: Pa-la-u.
Rombó: B
COLL
ROSETA
ALBERT

Logogrifo numeric: Hortensia, Anastasi, Antonia, Arenax, Horta, Sans, Nas, Si, H.

Geroglific: Un vuit té vuit porrons.

Estampa de J. Solé, Ronda Universitat, 9

ANUNCIS

Almanac de LA TRAMONTANA

PERA L'ANY 1895

CALENDARI LLUIREPENSADOR

dedicat als pares de LA FULLA y a tots els escriptors i publicadors catalans.

Colleccio de treballs de tota mena per lo més aserits dels esquiats de ciell.

Dos magnífics cromos a la cuberta, representant l'un LA TRAMONTANA y La Fulla, y l'altre, ideal d'un milonari fílic, vrasidínic y escrofolídic.

Quatre fotografats a las duas planas centrals, ensenyant un curs grafic de SOCIOLOGIA POPULAR a l'alcans del poble.

Y una munio de gravats intercalats en el text, tot fet pels principals artistas barcelonins.

Preu UN ral

LAS RUINAS DE PALMIRA

ó meditacion sobre las revoluciones de los imperios seguida de LA LEY NATURAL

por EL CONDE DE VOLNEY

Edición popular traducida directamente del francés por el profesor A. Zeugnot, con la biografía del autor, formando un elegante tomito de más de 300 páginas.

Precio UNA PESETA

25 % de rebaja a vendedores y correspondientes.